

EL FUTUR DE SUMAR DESPRÉS QUE LA DIPUTACIÓ DE GIRONA N'HAGI COMPRAT PARTICIPACIONS

Núria Martínez

Presidenta de Clúster Èxit en nom de les entitats: Fundació Onyar-la Selva, Fundació Mifas, Ecosoc SLU, Fundació Tresc, El Brot SLU, Fundació Mas Xirgu, Fundació Drissa, Fundació Astrid 21, Fundació Els Joncs

Una oportunitat social

El 19 de desembre es publicava que la Diputació havia salvat Sumar SL, una empresa que gestiona serveis i equipaments socials a compte de les administracions públiques sòcies i que depèn del Consorci d'Acció Social de Catalunya (CASC). La Diputació comprava per 6.727,68 euros el 51% de les participacions de Sumar, i així passava a ser la propietària majoritària. Calia salvar Sumar davant la nova llei de reforma de les administracions locals, que obliga aquest tipus d'empreses a dependre d'una sola administració.

AQUESTA DECISIÓ i la seva urgència han preocupat el Clúster Èxit, integrat per entitats sense ànim de lucre dedicades a la inserció laboral de persones amb discapacitat intel·lectual, física o mental de la demarcació de Girona, amb un volum de negoci de 21 milions d'euros, 3.700 usuaris i 900 treballadors (el 77% amb discapacitat i/o risc d'exclusió social). La urgència no sembla justificada ja que la decisió es pren al desembre i la llei s'ha aprovat ara. A més, la llei dóna un període de nou mesos per dissoldre, liquidar o buscar una alternativa a les empreses que com Sumar es trobin en si-

L'AUTORA DE L'ARTICLE DURANT UNA VISITA DEL CONSELLER FELIP PUIG AL CLÚSTER ÈXIT

tuació similar. Un consorci públic i una empresa pública com aquests tenen sentit si presten serveis i creen recursos que no hi són; fent-ho tan econòmic com sigui possible, mantenint la qualitat o millorant-la en comparació amb la resta d'operadors. Amb la urgència s'ha perdut l'oportunitat d'explicar què s'ha fet en aquest àmbit.

EL CARÀCTER PÚBLIC d'aquestes entitats permet a les administracions sòcies fer-los encàrrec administratiu i evitar el concurs públic. Això limita el mercat als altres operadors i planteja interrogants: com es de-

mostra que els seus serveis són més econòmics, amb la mateixa qualitat o més, si no hi ha la possibilitat de contrastar-los? Segur que hi ha operadors del tercer sector que podrien fer propostes tan interessants o més, però cal que se'ls doni l'oportunitat.

A MÉS, SI EN EL FUTUR, Sumar tingués problemes, és lògic

pensar que el soci majoritari actuarà i, si ho fa, d'on sortiran els diners? De les partides socials de la Diputació? Es demanaran a l'Estat? Sembla que això no passarà, ja que Sumar té importants romanents positius. Si és així, què se'n fa d'aquests? Estan afectats? S'utilitzaran per millorar serveis socials retallats? Amb la urgència s'ha perdut l'oportuni-

Un consorci públic té sentit si presta serveis fent-ho tan econòmic com sigui possible i es manté o es millora la qualitat

tat de tractar aquest tema amb transparència.

PER LES RAONS apuntades, el Clúster Èxit va presentar una al·legació a la urgència de la decisió, un cop assessorat que això no afectava en res la continuïtat de Sumar. L'objectiu era assenyalar que amb la urgència es perdia una oportunitat de fer saber el que Sumar i el CASC han fet, quins serveis i instruments que no existien i eren necessaris han creat; quantes persones amb discapacitat i amb risc d'exclusió social tenen feina gràcies a la seva actuació; quina serà l'estratègia de la Diputació com a soci majoritari i, si en aquesta hi ha la possibilitat de col·laborar amb el tercer sector, quina complementarietat es pot dur a terme, etc. Es volia aprofitar per deixar de banda les retallades i passar a la reforma dels serveis socials, de manera transparent i d'acord amb les necessitats actuals i reals del territori. El 23 de desembre es van desestimar les al·legacions. Però el Clúster Èxit no vol deixar passar l'oportunitat i, des d'aquí, esten la mà per començar a treballar de debò ple-gats. Ens uneix la vocació de servei públic, la qual hauria de guiar sempre les nostres decisions i actuacions en el futur.

L'aniversari de Dalí

Montserrat Segura

Secretària d'imatge d'ERC a Figueres

Aquests dies s'han complert 25 anys de la mort del geni figuerenc. Són moltes les reflexions que aquest fet ha comportat durant els darrers dies, i des d'Esquerra Republicana de Catalunya a Figueres també ens n'hem fet algunes. En primer lloc, és innegable que la ciutadania figuerenca s'ha de felicitar que un personatge del calibre de Dalí hagi nascut, viscut i mort a casa nostra. Molt probablement, Figueres avui en dia no seria la ma-

teixa sense Dalí. Ara bé, tant com Dalí sembla que ens defineix, ens llasta i ens frena.

El fet de tenir el Museu Dalí, un equipament cultural de primer ordre, hauria de fer d'aquesta ciutat, també, una ciutat cultural de primer ordre, i no cal que preguntem si això és així, perquè la resposta és òbvia.

En segon lloc, també és innegable que la relació entre el Museu Dalí i la ciutat de Figueres és escassa. Això és molt greu: el Teatre Municipal, l'edifici principal sobre el qual està bastit el museu, és de titularitat municipal, així

com la meitat de la torre Galatea (l'altra meitat és propietat de la Generalitat) i una bona part del llegat del pintor que gestiona la Fundació Gala-Salvador Dalí. Això vol dir que el teatre, mitja torre Galatea i una part substancial dels quadres i documents que s'exposen (o que es custodien) al Museu Dalí pertanyen a tots els figuerencs. El retorn a tots els figuerencs és ridícul: el dret a visitar de franc el museu el dia de Reis (sens dubte, un dia ideal, ja que no hi deu anar ningú) i un import econòmic ben minso que la fundació aporta al Mu-

seu de l'Empordà. Punt. D'acord que aquest és un tema espinós per totes les derivacions legals que comporta, però potser caldria que l'Ajuntament s'hi posés.

En tercer lloc, i amb l'excusa de Dalí, Figueres no ha definit mai seriosament el seu relat. Sí que s'ha inventat —conduïts per l'alcalde de torn?— uns *storytellings* imaginatius (recordem el "vila florida" o el "ciutat dels detalls" o el més recent de "ciutat de fires i mercats") que no han prosperat ni ho faran perquè no formen part d'un projecte amb visió de futur.

Les proves: parlant de Dalí, tenim una gran efervescència artística que culmina en un batxillerat de belles arts. Cap sala d'exposicions municipal

(l'Escorxador encara no sap què serà quan sigui gran), cap escola d'art municipal, cap cicle formatiu superior que doni sortida als cinquanta nois i noies de tota la comarca que cada any surten d'aquest batxillerat. Tenim molta gent jove que fa teatre, un batxillerat d'arts escèniques. I després, el desert. Probablement, tenim la concentració de músics més gran per metre quadrat de Catalunya i l'única sortida sembla que serà un conservatori sense ubicació fixa al qual tot sembla indicar que no hi podrà accedir tothom.

Tenim una gastronomia capdavantera que rep la màxima promoció en una "ruta de tapes surrealistes". Tenim una ciutat "Mare de la Sardana" que

està deixant morir d'asfíxia la seva filla i les entitats que podrien fer una cultura popular potent (i n'hi ha una bona colla!). Tenim una ciutat que havia estat molt comercial, però que veu com tanquen les seves botigues i l'única solució que trobem és organitzar fires i firetes.

Tenim una ciutat amb una història silenciada, amb episodis de gran importància per al país que es comencen a conèixer gràcies a la tenacitat d'algun historiador figuerenc militant.

A Figueres, sembla que amb Dalí ja ho tenim tot. Però el privilegi de tenir Dalí ha de ser només una de les moltes facetes d'una Figueres amb un projecte definit i que cregui en ella mateixa.